

Po této definici můžeme říci, že autobiografický román zahrnuje právě tak vlastní vyprávění (kdy se vypravěč ztotožňuje s postavou), jako i neosobní promluvy (ve kterých jsou postavy ve 3 osobě). Autobiografický román se charakterizuje z hlediska obsahu a na rozdíl od autobiografie zahrnuje jisté stupně. Podobnost, která je čtenářem předpokládána, může pocházet od nejasné blízkosti mezi postavou a autorem až k jakési průhlednosti, která chce říci, že se sobě podobají jako vejce vejci. Například u příležitosti vydání knihy Olivera Todda „*L'Année duc rabe*“ v roce 1972 jeden kritik napsal, že „celá kniha je dotěrně autobiografická pod rouškou jasných pseudonymů¹.“ Autobiografie neobsahuje žádné mezistupně, je to buď všechno a nebo nic.

V těchto odlišnostech vidíme, jak je důležité používat jednoznačnou slovní zásobu/terminologii. Kritik mluví o pseudonymu hrdinova jména: „Co se mne týče, pseudonym neoznačuje nikoho jiného než autora. Hrdina se může autorovi jakkoliv podobat a pokud nenesé jeho jméno, všechno je v pořádku. V tomto ohledu je dílo *L'Année du crabe*“ vzorovým případem. Podtitul knihy je *román* a jméno hlavního protagonisty je Rose. Ediční poznámka na zadní straně přebalu utvrdí čtenáře v tom, že Todd je Ross. Povedený reklamní postup, který ale stejně nic nezmění. Pokud je Ross ve skutečnosti Todd, proč se jmenuje jinak? Pokud je to on, jak je možné, že to *neřekl*? Co na tom záleží, zda ho nechal se koketně odhalit, nebo zda ho navzdory němu odhalil čtenář. Autobiografie není o hádankách, je to přesně pravý opak. Chybí mu zde to základní, což jsem navrhl nazývat jako autobiografický pakt.

Celkově velmi dobré, málo posunů smyslu

¹ Bertrand Poirot-Delpech, v novinách *le Monde* z 13. Října 1972.